

Blanc, negre o gris?

written by Pere Grau i Rovira | 11 de març de 2024

L'acord sobre el redactat final de la Llei d'amnistia és en aquests moments el tema central de tots els comentaris i discussions, amb opinions per a tots els gustos. Amb aquest text uneixo el meu modest parer al de tots els que ho consideren un èxit. Que no inclou tot el que hauríem desitjat? Prou, però sembla ser molt més del que haguéssim cregut possible fa ben poc temps.

Hi ha qui encara pensa que si l'amnistia no inclou cent per cent per tot allò que mereixeria ser-ho, no s'hauria hagut de deixar passar. Són els que ho volen tot exactament blanc, i si no és blanc diuen que tot és negre. Però s'obliden que els passos endavant més efectius sovint tenen diverses tonalitats de gris. Jo soc dels que haurien desitjat que l'amnistia representés també que es tornessin les multes astronòmiques i els béns confiscats a qui han sofert aquests disbarats. Però d'això, per molt que ens cogui, segurament se n'haurà d'encarregar una república catalana, vingui quan vingui.

Deixem-ho, doncs, en la constatació que la llei és d'un gris molt més clar d'allò que molts ens esperàvem. Cap gris de boira londinenca, sinó un gris perla de pells luxoses. A mi, hi ha dos fets que em confirmen que la llei (deixem ara a part, quins obstacles pot posar-hi encara la caverna espanyola) és un èxit per l'independentisme català.

El primer és que en Gonzalo Boye ho consideri (i de forma exultant) una victòria. Si en Boye, aquest estrateg mestrívol de tots els moviments de l'exili, ho diu tan rotundament, és per a mi una garantia que el suport a la llei ha estat correcte.

El segon motiu és per mi encara més convincent. Si l'acord fos tan mediocre com alguns diuen, no s'hauria produït aquesta

cridòria dels representants de la in-justícia espanyola. Tres associacions de jutges ho veuen gairebé com una apocalipsi ([El Nacional, 7.03.24](#)) i ho veuen curiosament com “el final de l'estat de dret a Espanya”, quan són ells els que el trepitgen una vegada i una altra. Són ells els que, quan els hi sembla, es passen pel folre fins i tot la seva sagrada Constitució, ignorant o tergiversant aquells passatges que els hi fan nosa per defensar la seva sagrada “unidad”, com quan van declarar il·legal el referèndum del 2017, ignorant l'article que el feia possible.

Ara començarà (no cal fer-se il·lusions) una guerra sorda d'aquests togats i els seus aliats (que no cito perquè tots sabem qui són) per retardar tant com es pugui l'aplicació de la llei i per mirar de trobar amb quina mena de joc brut poden tornar a fer barrabassades malgrat la seva existència. I per això és ben comprensible que en Boye, preguntat quan pensava que el president Puigdemont tornaria a Catalunya, va dir que de moment calia esperar a veure com es comportaven els jutges espanyols.

No ho oblidem en cap moment: el camí cap a la independència és una maratón, i cada etapa assolida, un estímul per seguir corrent. I això és el que també encén totes les alarmes dels nostres contraris: que en Puigdemont hagi deixat clar que la següent etapa és l'autodeterminació. La in-justícia espanyola és ara una bèstia ferida, i les bèsties ferides són les més perilloses. Tinguem-ho present i que els nostres polítics deixin de banda baralletes caïnites i mirin de col·laborar uns amb altres, ni que sigui només puntualment com ho han fet aquesta vegada. Que no siguem els mateixos catalans els que ens obrim un fossar a la llarga ruta, ara que aquesta està una mica més lliure que abans.